

Ensamhetens berg

Jag kunde se bort mot bergen i norr,
jag kunde se bäcken ner i dalen.
Här skulle man kunna försvinna för alltid,
kanske finna en grotta gömd av sly.
Och högt upp på höjdens svår nådda topp
stod furor och granar som resar och stöd.
Här var det vildmark av vildaste slag,
här var luften så frisk den kan bli.
Här var så ödsligt och tyst,
bara vindens lätta sus i mitt hår.
Och här kraxade korparna svarta och tunga,
såg alla de liv som gömt sig för mig.
För här bodde fåglar, djur och kryp,
och tomtar och troll kan jag tänka.
Jag satt nån timme på min väl valda avsats
innan jag vände stegen neråt igen.
Och jag kände mig som den ende på jorden,
jag fröjdades och vändades åt det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thomas Widemark med Poeter.se id #46517 innehar upphovsrätten